

Auzi cum este tras brusc aer în piept și apoi o voce care spuse limpede :

— Uită-te jos.

La picioarele lui Stephen se găsea un cap. Ieșea printr-o creștătură verticală în oțel. Era și un braț dezgolit, îndoit sub cap, lipit strâns de față și astupînd gura. Stephen îngenunche. Nu se sfii să atingă capul străinului. Părul îi era castaniu închis și des. În creștet avea un petic de chelie, cît o monedă de mare. Fața omului era îndreptată în jos, aproape de suprafața asfaltului, dar Stephen vedea că un ochi cel puțin era închis.

Crestătura era de fapt o deschizătură între două foi de tablă îndoite. În întuneric, reuși să deslușească partea de sus a umărului, pătratele roșii și negre ale cămășii de lucru. Pălmui ușor fața omului și ochii se deschiseră.

— Te doare ceva? întrebă Stephen. Poți să aștepti pînă chem pe cineva în ajutor?

Omul încercă să spună ceva, dar antebrațul prins sub falcă îi bloca vorbele. Stephen înălță capul cu mîinile și se folosi de laba piciorului ca să scoată brațul de dedesubt.

Omul gemu și închise ochii. Cînd îi deschise, spuse :

— Ai la tine hîrtie și creion, amice? Vreau să notezi ceva din partea mea.

Avea accent londonez, răgușit și prietenos.

Stephen avea un carnețel și un creion în buzunar, dar nu băgă mîna după ele.

— Trebuie să te scoatem de-acolo. S-ar putea să sîngerezi. Peste tot e numai motorină.

Omul vorbi chibzuit :

— Nu cred c-o să scap cu zile. Fă-mi o favoare și notează cîteva mesaje. Apoi, dacă o să izbutești să mă salvezi, cu atît mai bine, corect?

Stephen se înduplecă, așa cum ar fi făcut orice om confruntat cu necesitatea de a transmite un ultim mesaj.

— Țsta-i pentru Jane Field, Tebbit House, numărul doi-trei-unu-șase, Anzio Road, South West Nine.

— E pe lîngă mine.

— Scumpă Jane, te iubesc... Bărbatul închise ochii și medită cîteva clipe. Te-am văzut în visul pe care l-am avut azi-noapte. Întotdeauna am vrut să mă întorc. Știi asta foarte bine. Știam că o să se întîmple așa ceva. Al tău, Joey. Aa, da, și scrie, Spune-le copiilor că-i iubesc. Următorul e pentru Pete Tapp, trei sute nouă, Brixton Road, South West Two. Dragă Pete, ei bine, bătrîne, mi s-a întîmplat mie mai întîi. N-o să mai ajung sîmbătă. Pune două, cum le zice, semne de exclamare. Încă îți mai datorez o sută de lire. Ia-le de la Jane. Vreau s-o iei tu pe Bessie. O conservă întregă pe zi, pe la ora șase, amestecată cu pesmet și o cană de lapte. Fără ciocolată. Salutare, Joe. Aa, da, și pune la primul un P.S., Îi datorez lui Pete o sută de lire.

Stephen întoarse pagina carnetelului și așteptă.

Omul avea privirile ațintite în asfaltul drumului. Într-un tîrziu, zise visător :

— Țsta-i pentru domnul Corner, pe adresa Școlii Stockwell Manor, South West Nine. Dragă domnule Corner, nu cred că vă amintiți de mine. Am plecat de acolo în urmă cu vreo paisprezece ani. M-ați dat afară din clasă, spunînd că n-o să se aleagă nimic de capul meu. Ei bine, acum am afacerea mea, am camionul meu pe care aproape că l-am plătit, un Fahrschnell roz, de douăzeci

de tone. Adeseori mă gîndesc la ce mi-ați spus, și-am vrut să știți de mine. Al dumneavoastră, Joseph Fergusson, vîrsta douăzeci și opt de ani. Următorul e pentru Wendy McGuire, treisprezece, Fox's Road, Ipswich. Iubito...

Stephen închise carnețelul cu un gest brusc și se ridică în picioare.

— Gata, strigă el și se îndreaptă spre mașina lui. Deschise portbagajul, răscoli iritat pînă găsi cricul pe care-l ținea dosit într-un cotlon, prins cu un dispozitiv magnetic.

— Ascultă-mă, zise omul cînd Stephen se întoarse și încercă să introducă cricul lateral, în crăpătură. Nu simt nimic de la gît în jos. Nu vreau să văd ce-i acolo.

Părea să nu existe nici un punct de sprijin de-a lungul marginilor îndoite ale deschizăturii. Dar gîndul de a continua să scrie după dictare îl făcu pe Stephen să nu se dea bătut și în cele din urmă izbuti să fixeze cricul. Apoi învîrți încet roata dințată.

Îngenunchease și-și ținea capul între genunchi. Obrazul bărbatului era lipit de asfalt. Cricul se găsea cam la patruzeci de centimetri deasupra gîtului acestuia, într-o poziție oblică. Cînd în sfîrșit se fixă în deschizătură, capătul de jos începu să depărteze placa de aluminiu, lărgind cîte puțin deschizătura, cu fiecare rotire opintită a roții. Capătul de sus se proptise în ceva mult prea rigid ca să se miște, ceea ce oferea un punct de sprijin util. Deschizătura se lărgise cu vreo șapte-opt centimetri, așa că Stephen reuși să re poziționeze cricul, de data asta vertical, cu baza aproape de gîtul bărbatului. Cu un scîrțîit

ascuțit, ca de unghie ce zgârie tabla, o porțiune ruptă a cabinei începu să se ridice. Se ridică cincisprezece centimetri înainte să se blocheze în ceva greu. Stephen străpunse cu privirea un interior întunecat, unde se vedea încovrigat trupul bărbatului. Nici urmă de sânge sau de vătămare. Atent să nu disloce cricul, îl prinse pe bărbat de umăr cu o mână, pe cealaltă o puse căuș sub obrazul lui și trase. Bărbatul gemu.

— Va trebui să mă ajuți, spuse Stephen. Ridică-ți capul ca să-mi pot vîri mîna sub bărbie.

De data asta trupul se urni, vreo două degete. După ce repetă manevra de cîteva ori, bărbatul reuși să-și miște mîna liberă ca să se împingă, iar Stephen izbuti să-l prindă pe sub ambele subsuori și să-l tragă afară.

Se îndreptară amîndoi spre mașină. Omul își masa încheietura mîinii.

— Cred că mi s-a rupt, zise el trist. Sîmbătă trebuia să joc într-un campionat de snooker.

Stephen, el însuși tremurînd tot și simțînd cum i se înmoaie picioarele, își zise în sinea lui că omul era în stare de șoc. Îl ajută să se instaleze pe locul din stînga și-l înveli cu o cuvertură. Dar portiera din partea șoferului nu se deschidea, neavînd clanță, astfel că Stephen fu nevoit să-l dea jos pe bărbat, să urce el mai întîi, să se cațere peste locul acestuia și să se strecoare la volan. După ce în sfîrșit s-au instalat amîndoi, rămaseră nemișcați vreun minut sau două. Ritualurile introducerii cheii în contact, potrivirii schimbătorului de viteze și apucării volanului îl calmară pe Stephen. Se uită la bărbatul care se holba prin parbriz și tremura.

— Ascultă, Joe, e un miracol că ai scăpat cu viață.

Joe își trecu limba peste buze și spuse :

— Mi-e sete.

Stephen se întinse după sticla de pe bancheta din spate.

— N-avem decît șampanie.

Dopul explodă, ricoșă în bord și-l lovi cu forță pe Joe în ureche. Joe zîmbi larg cînd luă sticla. Vîrî gîtul spumos în gură și bău cu nesaț, închi-zînd ochii. Trecură sticla de la unul la altul și nu scoaseră un cuvînt pînă o goliră. După ce băură și ultimul strop, Joe rîgîi și-l întrebă pe Stephen cum îl cheamă.

— Ai fost nemaipomenit, Stephen. Al dracu' de nemaipomenit. Pe mine nu m-ar fi dus mintea să folosesc cricul. Își privi încheietura mîinii și spuse pe un ton surprins : Sînt viu. Nici măcar nu m-am ologit.

Izbucniră în rîs și Stephen îi povesti surescitat despre culoarul lat de nici doi metri prin care se strecurase și despre cum timpul își încetinise scurgerea, iar indicatorul îi retezase oglinda laterală și clanța.

— Nemaipomenit, murmură Joe de cîteva ori. Al dracu' de nemaipomenit, repetă el atunci cînd Stephen se întinse după a doua sticlă de șampanie.

Reconstituiră accidentul fiecare din perspectiva sa. Joe spuse că avusese impresia că un uriaș îi prinde camionul și i-l zvîrle în aer. Își aminti cum se repezise spre el asfaltul șoselei, își aminti că zărise mașina din spate, dar el era cu capul în jos, și apoi cum totul s-a crîmpoțit în jurul său. A fost un miracol, amîndoi erau de acord cu

asta. Al dracu' miracol. Cam pe la sfîrșitul celei de-a doua sticle, îi apucă veselie și începură să urle; doar așa, de-al naibii, și nevenindu-le altceva în cap, cîntară *For he's a jolly good fellow*¹, fiecare arătînd spre celălalt.

Abia după ce porniră își aminti Stephen de cric, dar hotărî în sinea lui să-l lase acolo. Se îndreptară spre cel mai apropiat oraș și discutară unde să-l ducă pe Joe mai întîi, la spital sau la secția de poliție.

Joe optă pentru secția de poliție.

— Vreau să fie totul clar pentru tipul de la asigurări.

Mergeau cu mai mult de o sută patruzeci de kilometri pe oră. Brusc, Stephen își aminti că era aproape beat, așa că încetini. Joe tăcea de ceva vreme. Ajunseră la marginea orașului.

— Am cunoscut odată o fătucă simpatică, locuia pe-aici pe undeva, murmură el deodată.

În centru, în timp ce se uitau după secția de poliție, întrebă :

— Cît am stat vîrît acolo? Două ore? Trei?

— Zece minute. Sau mai puțin.

Joe încă mai bolborosea cît de incredibil i se părea totul, cînd Stephen găsi secția și opri.

— Ce părere ai despre chestia aia cu timpul? întrebă Stephen.

Joe îți aținti privirile prin geam la trei polițiști care urcau într-o mașină de patrulare.

— Habar n-am. Odată am stat la răcoare aproape doi ani. N-aveam nimic de făcut, de întîmplat nu se întîmpla nimic, fiecare afurisită

1. „Pentru că e un tip de treabă“ (engl.) (n. tr.).